

Post uit Bolivia

Te voet de bergen in, struinen over modderige paden.

In Bolivia doen projectpartners van Terre des Hommes dit wekelijks om mensen te bereiken. Carolina Bleumer, medewerker op het regiokantoor in Cochabamba, ging mee.

Het is vijf uur 's ochtends. De zon is nog niet op en het is bitterkoud. Terwijl in de stad iedereen nog slaapt, is het op de busterminal in Cochabamba een drukte van belang. Hier tref ik Reyna en Odaliz van onze partnerorganisatie MAP International. Beide dames werken aan het project 'leren van de verschillen'. Hierbij krijgen mensen met een handicap op het platteland hulp om te integreren binnen de gemeenschap.

Tijdens onze bustocht begint het te regenen, wat de lemen ondergrond glad en glibberig maakt. In scherpe bochten slingert de bus vervaarlijk. Met aan de ene kant een rotswand en aan de andere kant een afgrond is het af en toe even slikken. Na zes uur rijden zijn we in het dorpje Parte Libre, waar de weg versmalt. Hier gaan we te voet verder. Ondanks het plastic zeil om onze rugzakken is alles doorweekt. Dat wordt vanavond slapen in een natte slaapzak. Het 'eventjes lopen' (volgens Reyna en Odaliz) blijkt een pittige wandeling van ruim vijf uur te zijn. Bij aankomst gaan we direct op huisbezoek bij kinderen die door de lokale gezondheidspromotor van het project worden gesteund. Sommigen hebben een eigen groentetuintje aangelegd en laten trots hun oogst zien. Het onderhouden van de tuin is niet alleen een goede bezigheidstherapie voor de kinderen, ze leren zo ook gevarieerd te eten.

Loodzware dekens

Om zeven uur 's avonds is het helemaal donker. Op de tast banen we ons een weg door de maïsvelden, op zoek naar het hutje waar we van-

nacht zullen slapen. Binnen liggen genoeg dekens, dus onze slaapzakken kunnen buiten drogen. Onder drie loodzware dekens kan ik me nauwelijks bewegen, maar ik val bijna direct in slaap.

De volgende ochtend lopen we naar Tirita. Enkele uren later komen we aan in deze gemeenschap, waar we verschillende kinderen met een handicap bezoeken. Ditmaal overnachten we in het huis van één van de gezondheidspromotors. Zijn ouders zijn blij met onze komst en schotelen ons grote hoeveelheden voedsel voor.

's Nachts droom ik van bergen gekookte aardappels waaronder ik word bedolven. Vandaag moeten we terug, maar te voet halen we de bus naar Cochabamba niet. Gelukkig mogen we bovenop de lading van een vrachtwagen meeliften. Onderweg raakt deze steeds voller met spullen en mensen die her en der worden opgepikt. Zittend op een uitpuilende laadklep beëindigen we onze reis in gezelschap van twaalf lifters, een hond én een grote zak met kakelende kippen. Voor mij zit het avontuur erop, maar voor Reyna en Odaliz was het routine. Zij gaan volgende week weer de bergen in.

Carolina Bleumer

